

Lars Olesen,

født den 23de Maj 1809, død den 20de April 1886.

Døden har gjort sin Gjerning her, den gamle Mand har afsluttet sit Liv — et langt Liv, 76 Aar. Hans første Hustru afgik ved Døden for 36 Aar siden, og hans anden Hustru efterlader han nu som Enke, desuden efterlader han mange Børn. Nu er hans Dage omme, nu staar han i Evigheden, og vi maa da ønske og haabe, at han ved sin Død hørte til dem, som Faderen vil antage sig og give Plads i de evige Boliger. En Gang tog Gud ham i Favn, den Gang, da Daabens hellige Vand blev udgydt over ham, men mange forlode denne Fader, dog vide vi, at om de omvende sig, da tager han mod dem, og der bliver Glæde i Himlen. Lad os haabe, at denne gamle Mand har fundet Jesus og Faderen, enten tidlig eller sildig. Hans lange Sygelse og hans Smerte har han med Taalmodighed, som en Kristen bør bære dem. Hans Tanker dvælede ogsaa i denne Tid hos Frelseren, hvem han anraabte om Hjælp og Raade. Saa ville vi da tage Afsked med ham i Haabet om, at han har sluttet sig til Frelseren, der er Bejen og Livet, og at han da har ført ham med sin stærke Haand gjennem Dødens mørke Port til Livet i Himmerige.

Du livstrætte Olding har endt din Færd,
Dg sænket dit Hoved i Graven her,
Du hviler nu ud fra al Jorderigsforagen,
Her gjemmes dit Stov til Opstandelsens Morgen.

Dg hvis du i Troen hernede fandt Glæde,
Da kan du frimodig for Dommeren træde,
Han stiller dig da ved sin højre Haand,
Du jubler hans Navn, og frelst er din Mand.